

Гинџер Грас

ОПОМЕНА

ОПОМЕНА

Позор! У фишецима спава ветар,
у напрсцима кројачице такође.
Кад је даждем, својом тихошумном фонтаном
зашивала небеске подеротине, помагале су јој ласте.

Позор! У фишецима спава ветар,
у куглагеру милостивог смешка делује попут уља.
Па ипак потцикују тетке, трљ језик и реч,
врата и тенори чују се ноћу.

Позор! У фишецима спава ветар,
у рукавици кува с грашком аплауз.
Није му до оних улица пет,
чак му и трг тесан што на шепане мами.

Позор! Ветар у фишецима спава,
у фишеку своје пробуди се он.
Пробуђен огласом – јевтино поправљамо кишобрани! –
ветар поцепа кошуљицу свога сна.

У фишеку своје пробуди се ветар.
Из вртова свеколиких потера тулипане, служавке чисте,
преко ситног новца,
преко станичног, често гаженог језика,
између бунара за гашење и старе фасаде,
сатера их даље под валуће,
својих егзактних парада.

ПОСМАТРАНО ПРИЛИКОМ АТЕНТАТА

Тешко је тешко прећи преко трга.
Птичији поглед,
студен без трепавица
и радозналост дуж плотова,
иза њих дим, а међ покислим шеширима
сува фотографија неке жене.
Да је већ у подруму успело,
у подруму измеђ коња и оклевања,
степениште се не би насмејало
ни трипут савило шију своју.
Отворио је генерал.
Непрестано је наводио суму,
бројка се разломила,
поглед птичији, кад нико не гледа у огледало,
добрио је у олову ону сусталост пре сна.
Збуњена, злочинца два заборавише
да часовнику ишчупају душу,
да прозор попут кошуље раздрље,
и да подигну ону бројку,
штоно се у огледалу разломила.

ПОЉСКА ЗАСТАВА

Сила трешње што из ове крви
у жестокој буни назире се јасно
убеђује кревет у црвене јастучнице.

Први мраз пребројава репу, језерца мутна,
кромпиришта с огњиштима на видику,
и мушкиње допола огрезло у диму.

Дани смежурани, јабуке на орману,
слобода озебла, сад у фурунама гори,
деци чорбу кува и зглавке румено боји.

У снегу марама свечарских,
срце Пилсудског, коњчета копито пето,
лупало о амбар док староста не дође.

Застава крвари, без својих знамења,
тако је и зима стигла, да ли ће корак
устопце за курјацима Варшаву пронаћи.

СВАЂА

Свађале се четири птице.
А кад је и последњи лист са дрвета спао
стигла је Венера, у оловку прерушена,
и голу Јесен,
домало потом плативу меницу,
краснописом својим потписала.

ГРАЂЕВИНСКИ РАДОВИ

Пре неки дан дошли зидари
и донели, све шта смо тражили.
Зазидали су њега,
петла оног, којег смо се клонили. –
Којим случајем гамиже онај тон?
И дан-данас, супе се још хладе.
Са зебњом стојимо постранце
и посматрамо кокошке
док чопају малтер.
Није ваљда да то оне траже креч?

CREDO

Моја соба је без дашка ветра,
побожна, цигарета једна,
толико мистична, да се нико не усуђује
кирију да повиси

нити да се распитује о мојој жени.
Кад је јуче она мува крепала,
схватио сам и без календара,
Октобар, учитељ играња се клања,
навалио да ми утрапи мале,
забрањене сличице.
Посетиоце примаам пред вратима,
пошта, излепљена споља по окнима
да и киша има шта да чита.
Изнутра, моја соба је без дашка ветра,
никаквог кавжења по тапетама,
пољупце прогутали часовници,
нема посртања, ни обијања коленима,
јер све попушта,
смерна, цигарета једна,
окомито верује она,
окомито и паук висак-дубиномер,
за сваким безданом каска –
никад се нећемо насукати.

Прејевео с немачког ДРАГО ТЕШЕВИЋ